

Lieve en zeer gewaardeerde donateurs,

Volgend jaar bestaat Stichting Help de Zwerfkat al veertig jaar... ja, dat leest u goed! Daarom wil ik graag een mooi verhaal met u delen uit de begintagen van de Stichting. We hebben echt bijzondere dingen gedaan, die mooi zijn om te vertellen en u laten meeleven met de gevoelens in ons werk. Werk dat belangrijk en nodig is, omdat er zoveel dieren op straat leven. Soms is het ook verdrietig maar altijd waardevol om te doen. De dieren zijn dankbaar en daarom willen we ermee door blijven gaan, ook na veertig jaar. We doen wat we kunnen. Met hartelijke groet, Annemieke

De Cindu-katjes

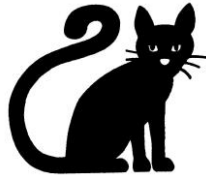
Het jaartal is me even ontschoten, maar we hebben dan ook zoveel dieren opgevangen dat het logisch is dat niet alle jaren ordelijk toegankelijk in je hoofd blijven. Het was in de late lente toen Els en ik, na bezoek aan de groothandel in Amsterdam, naar huis reden. Ik zei nog toen we langs de Amstel reden: 'Joh! We rijden teerkluitjedorp weer binnen.' Altijd is er die penetrante lucht van de teerfabriek en omdat we er zo dichtbij wonen heb ik daar door de teerlucht en met mijn longen vaak ongelooflijk veel last van. En ik niet alleen want onze Beppie en de hondjes daarvoor, lopen buiten allemaal te proesten door deze lucht.

Maar we rijden dus langs de Cindu en zien, omdat we daar allebei alert op zijn, een kat lopen op het terrein van die fabriek. Ze is overgoten met teer. Echt heel zielig.

Als we thuis zijn en alle boodschappen hebben opgeruimd, gaat Els bellen met het hoofdkantoor van de Cindu. Ze vraagt of we katten mogen vangen op hun terrein. Dat wordt geregeld en al snel maken we daar werk van. We moeten wel de kledingvoorschriften volgen, dus lange broeken en shirts met lange mouwen en een veiligheidshelm op onze hoofd. Ik lach er ook om, want ik heb echt een klein koppie en die helm past me dus echt niet. Het is geen gezicht. Als ik 'm niet een beetje vasthoud, zie ik niks: hij glijdt over mijn ogen. Dus ik smokkel een beetje omdat ik mijn handen moet kunnen gebruiken.

We rijden rond op het terrein. Het is spannend omdat er met grote regelmaat incidenten zijn op dit fabrieksterrein: heftige ongelukken en soms brand. Er staat zelfs een bord dat aangeeft dat er al drie dagen geen ongelukken zijn gebeurd. Dat houden ze bij... Dat zegt wel heel erg veel. Maar goed, we gaan aan de slag. We rijden rond, verkennen het gebied en kijken ook goed waar de nooduitgangen zijn...

Op een gegeven moment zien we dat poesje lopen en ook haar kindertjes. De moederpoes, die we Noese noemen, is grijs met wit en

heeft teer over haar koppie. Haar kindertjes zijn een week of acht oud. Er loopt een lapje bij, een cypers katje en drie zwart-witte kittens. Het lapje is wel wat bang, maar als enige tam. Ik kan haar na wat lokken met wat eten zo oppakken. We vermoeden dat ze er gewoon is bijgezet. Ik zet haar in een vervoersmand in de auto.

We installeren ons en hopen dat het personeel ons met rust zal laten, omdat verstoring het vangen van de katjes echt onmogelijk kan maken. Het kost ons meerdere dagen om de hele familie te vangen. Het is overdag vaak te druk. We mogen gelukkig ook in de avond gaan vangen. Na een paar dagen lukt het ons. Eerst hebben we moeder te pakken. Wanneer moeder de kennel inloopt en goed in het midden zit, trekken we het deurtje dicht. Omdat Els er vleugelbouten op heeft weten te maken, kan het deurtje niet meer open zonder onze hulp. Dat zit goed dicht.

Wanneer moeder Noese in de auto staat, gaan we ons best doen om de kleintjes te vangen. En dat gaat heel vlot. Drie hebben erge honger en lopen met zijn drieën tegelijk de kennel in. Ook achter hen klappt het deurtje dicht. Ze springen tegen de wanden op, vallen over elkaar heen en proberen uit te breken. Ze zijn heel bang voor ons en komen helemaal onder het voer te zitten. Ze blazen enorm en spugen naar me. Uiteindelijk kruipen ze achterin de kennel. Ook het laatste kitten is niet lastig te vangen. Daar is weer een nieuwe uitdaging om tam te maken.

Uiteindelijk geven we ze allemaal een naam: Jantje, Japie, Frey en Frankie. Schuwe katten moet je nooit bij elkaar zetten als je ze tam wil maken. Ze zijn al oud genoeg, dus kiezen we ervoor om ze te scheiden van elkaar en de moeder. In onze woonkamer installeren we voor elk van de vier katjes een eigen kleine kennel met een kattenbakje, water,

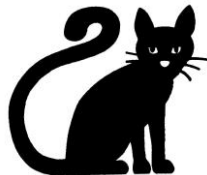
brokjes, een zacht mandje en een knuffeldiertje. Moeder Noese blijkt al tam te zijn en haar laten we snel steriliseren. We vinden al snel een goed huis voor haar.

Wij doen enorm ons best om de kleintjes tam te maken. Ik smeer meerdere keren per dag smeerkaas of smeerworst op mijn vingers om ze te leren dat een hand altijd wat leuks betekent: lekker eten en zachte knuffels. Een hand die eten geeft zal nooit slaan. Er gaan wat weken overheen en langzaam worden ze tammer en leuker. Lopen los in de woonkamer voor een paar uurtjes en dan weer in hun kennel. Het tamme kleine lapje wordt al snel geplaatst bij een vrijwilliger. Maar de zwart-witjes Jantje, Japie, en Frey worden de een na de ander heel ernstig ziek. Ze likten zichzelf schoon en kregen teer binnen. Ze krijgen eerst hoge koorts, daarna verlamningsverschijnselen en vervolgens onder-temperatuur. Waarschijnlijk heeft dat met gif op het fabrieksterrein te maken. We moeten ze laten inslapen. We zijn er zo verdrietig van. Ze waren zo leuk en hadden zoveel plezier in het spelen samen. Elke dag ging er één dood.

Uiteindelijk hebben we alleen Frankie nog over. En dan wordt ook Frankie ziek. Eerst weer die hoge koorts en dan heel loom en slap in de spieren. En daarna die gevaarlijke ondertemperatuur... We

doen zo ons best, maar hij wil niet meer eten. We leggen hem bij Beppie onze boxer in de mand. Zij gaat zorgen voor Frankie. Ze houdt hem warm en geeft af en toe een zachte lik. Ik fluister in het oor van Frankie: 'Als je beter wordt, krijg je je leven lang rosbief van me'. Dat is namelijk het eerste wat een zieke kat bij het opkrabbelen weer gaat eten, al zijn het soms maar twee hapjes. En op mysterieuze wijze wordt Frankie wel beter.

Omdat we zo ons best hebben moeten doen, houden we hem zelf. Het werd een heel stout katertje. Hij krabbelde zo vaak aan de TV, zodat we er een doorschijnende plaat voor moesten zetten anders

was het scherm stuk gegaan. De krabbels staan nog steeds in mijn TV. Het werd een katertje dat de andere katjes in ons huis graag plaagt. We besluiten hem naar beneden te doen bij de andere katjes en hij vindt het leuk in de tuin. Veel spelen en vriendjes. Het gaat een periode goed met hem. Maar dan krijgt hij rare klachten: steeds gaan zijn voetzooltjes stuk. Hij heeft ook bijzonder dikke zachte voetjes. En we laten dat aan de dierenarts zien ze weet wat hem mankeert. Hij heeft Podo dermatitis: een storing van het immuunsysteem. Hij kan beter niet meer in de tuin lopen, waar steeds zijn voeten stuk gaan. Dus meneertje gaat weer stout zijn op de privé verdieping. Hij vindt alles prima en is weer gelukkig bij ons boven en dol op onze hond. Ook gaat hij op de traplift naar boven, omdat hij dat geweldig leuk vind. Hij slaapt in je armen en is een heerlijk diertje.

Totdat hij zeven jaar is. Vroeg op kerstavond horen we heel hard kermen. Frankie heeft afschuwelijk pijn en binnen een kwartier gaat hij slepen met zijn achterlijf. We bellen de dierenarts. Ze hoort ons verhaal en hem op de achtergrond. We antwoorden desgevraagd, dat hij ook benauwd wordt. Ze zegt gelijk: 'Dit is acute trombose in de ruggengraat. Hij is niet meer te redden. Je moet hem laten inslapen. Zal ik naar jullie toe komen?' Els sputtert tegen en zegt: 'Maar jij zit toch aan een kerstdiner?' Maar de dierenarts zegt: 'Ik kom er nu aan'. Binnen 20 minuten was ze er en ze handelde gelijk. We hadden een heel trieste kerstavond, maar gelukkig konden we Frankie langer lijden besparen.

Wat een geschiedenis met dit mannetje. Zo'n heerlijk beestje. Al onze dieren hebben een warm plekje in ons hart. Of we ze nu kort of lange tijd in huis hebben. Maar met deze Cindu-katjes was ons leven wel heel ingrijpend en bijzonder.

Uw adoptiekat komen (be)zoeken?

We nodigen onze adoptieouders - en mensen die overwegen dat te worden - uit voor een bezoek aan onze katten. U bent van harte welkom op zaterdag 17 mei en 25 juni 2025. Rond de 10 mensen ontvangen we in onze tuin tussen 14.00 en 16.00u. U kunt tijdens een gezellige en ontspannen ontvangst, genieten van gesprek en knuffelen met de katjes. Graag horen we wanneer u wilt komen, per mail of per telefoon. U bent van harte welkom. Reserveer tijdig, want vol is vol. Hopelijk tot ziens in de tuin!

Van Timmie

Ze was er altijd
In mijn buurt
Vol met zachtheid
Een leven geduurd

Toen kwam die klap
Ze viel op de grond
Wist niet hoe ik t had!
Ik blijf zo lang ik kon

Ze dekten haar toe
Wat doen ze met haar?
Ik wil naar haar toe!
Dit is zo naar..

Ze sluiten me op
Ik mis haar enorm
Haar geur in mijn kop
Alles is krom...

Ik speur naar haar geur
Ik wil haar terug...
Achter elke deur...
Geef haar nu vlug!

Eten voor m'n bek
Maar... geen trek
Een hand aait
Mijn nagels gehaaid

Ik vecht en blaas
Niets lijkt op mijn baas!
Waar blijft ze toch...
Ik ben er toch nog?

Verkouden en koud
Koortsig, benauwd
Iets prikt, doet pijn
Ik wil niet meer zijn

Telkens een hand
Met voedsel en drank
Langzaam zakt m'n bazin
De achtergrond in

De ziekte ontspant
Mijn vechtlust verlamd
Zachte hand streelt...
Uit deze of een andere wereld?

Ik slaap, eet, lik mijn vacht
Langzaam word ik weer zacht
Het leven gaat door
Voorzichtig...
... voetje voor voetje...
Ga ik er weer voor.

Is er reden voor een feestje?

De Stichting staat aan de vooravond van wat een feestje kan worden. Want volgend jaar bestaan we officieel 40 jaar. En dat is absoluut heel bijzonder. Dankbaar ben ik dat Els deze stichting heeft opgericht. Geld had ze niet, wel kapotte schoenen en bovenal liefde voor dieren. Maar doordat ze de Stichting Help de Zwerfkat heeft opgericht, kwam u als donateur bij ons. En daardoor konden we al die jaren zo goed ons werk doen voor niet te tellen zoveel katjes. Oude katjes, jonge katten en kittens. Door de jaren heen heeft de Stichting echt heel mooi werk gedaan voor veel katten die een rot leven hadden.

En nu hoop ik dat werk te mogen blijven doen. Het verschil te blijven maken voor nog heel veel meer dieren. Ik ben dankbaar voor uw hulp en hoop in de toekomst op u te mogen blijven rekenen. Want samen maken we het verschil voor deze katten. Maar zonder u kan dit mooie werk niet doorgaan.

Volgend jaar doen we 40 jaar prachtig werk. Het zal een bijzondere dag zijn. Ik ga graag komend jaar door met mijn fijne team vrijwilligers en Anita, die al van af het begin van de stichting bij ons werkt. Want het is hartverwarmend om te zien hoe onze dieren gelukkig zijn en genieten van hun warme mand bij ons.

Als u ook met ons doorgaat... ja, dan is er reden voor een feestje!

Warme groet, Annemieke

Mijn naam is Mickey

Ik ben een jeeuwelw kater met een nogal wisselend karakter. Naar mensen kan ik uithalen zonder reden of waarschuwing, maar katten waarschuwen ik altijd door eerst te blazen. Daarom was ik niet te plaatsen bij een gezin. Dus ik woonde al een hele poos in de Amsterdamse opvang. Ik ben ook al wat ouder. Maar recent mocht ik bij de stichting komen wonen.

Hoewel ik er lustig op los mep met mijn nagels uit, word ik geaccepteerd door de mensen hier. Ik hou nou eenmaal niet meer zo van mensen. Door het leven heen is er niet voor mij gezorgd en dus ik daar nog vaak boos over. Ik ben gewoon ook een stoere vent en accepteer geen tegenspraak. Als ik in het keukenkastje wil slapen, dan doe ik dat gewoon lekker! En ik ga er dan niet uit, als ik geen zin heb.
Lekker puh!

Maar dat wonen bij de stichting vraagt wel wat brokjes en een schone kattenbak. En ook de dierenarts moet natuurlijk betaald worden. Misschien wilt u daaraan bijdragen zodat mijn oude dag en warme mand voor mij in de toekomst gegarandeerd blijven. Ik zou u er stiekem heel dankbaar voor zijn, want ik geniet nu echt van mijn leven...

U kunt eenvoudig een donatie doen door de QR-code hiernaast voor de camera van uw smartphone te houden. Dan verschijnt een knop waarmee u een internetpagina opent, waar u een bedrag invult en overmaakt. Deze QR-code is geldig tot eind december. U kunt natuurlijk ook gewoon via uw bank doneren.

***Of u nu een snoepje,
een stukje vis of een hele vis doneert,
we zijn blij met alle steun!***

ING bank: NL21 INGB 0007 2332 23
Rabobank: NL38 RABO 0363 5675 93

Muppet
wenst u
namens alle
snorrenbaarden
Fijne Kerstdagen
en een
Diervriendelijk
2025!

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen!

U kunt onze stichting financieel **steunen, zonder dat het u geld kost**. Dit kan met online aankopen die via de website van SponsorKliks gedaan worden. Hiervoor logt u in op:
<https://www.sponsorkliks.com>

Kloppen uw gegevens nog? Als u gaat verhuizen, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Ze zijn welkom per post, telefonisch of via e-mail. Adres en telnummer vindt u bovenaan deze bladzij.

Op 1 januari 2008 zijn we door de belastingdienst gewaardeerd als organisatie met een algemeen nut (ANBI). Daardoor hoeft de stichting geen successierechten te betalen over **legaten en erfenissen**. Wij zijn u bijzonder dankbaar als u ons opneemt in uw nalatenschap.

Mocht u verhuizen of uw **donateurschap** willen **beëindigen** - wat wij niet hopen - wilt u dit dan alstublieft aan ons melden? Wij halen dan uw gegevens uit ons bestand en voorkomen zo onnodige kosten.

Met uw donatie geven we de katten de verzorging die ze nodig hebben. Uw gift is welkom op dit bankrekeningnummer:
NL38 RABO 0363 5675 93. Hartelijk dank!